

68945

100 1897

IN=030030494

„Stari Janez je mrtev,
jaz sem novi Janez“.

Stari Janez, prodajalec rib v L., je bil znamenit človek, pa posebno hud, res tako hud, da bi ga niti Bog niti noben človek ne mogel popraviti ali zboljšati; on bi moral postati popolnoma nov človek, ali pa biti izgubljen za čas in za večnost. Bil je povsod znan kot »pijani ribar Janž«. Nekega večera je prišel sam ne vedoč kako v neko molilnico, kjer se je pridigoval evangelij. Ves zmoten je tam sedel in nič se ni brigal za svoj klobuk: pustil ga je na glavi. Črez nekoliko časa je zapazil, da prihaja govornik k njegovemu stolu, potem položi svojo roko na njegovo ramo in ga prijazno ogovori. A Janez je pahnil roko od sebe, ne ker bi bil nevoljen, nego ker je mislil, da je bilo preveč za to čisto roko dotakniti se njegovega ramena, ki je bilo pokrito le z umazaniami, razcapanimi cunjami. Toda govornik je z veliko prijaznostjo gledal Janezu v oči; smilil se mu je, ker je bil tako ubožen, reven in propadel. Položil je zopet svojo roko na njegovo ramo in rekel: *Tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdorkoli vanj veruje, ampak da ima večno življenje.* Te besede so zadele

J. V. 1897.

Janža v srce. Govoril je sam pri sebi: »Če je Bog tako ljubil *svet*, pa je tedaj moral tudi ljubiti ubogega pijanega Janeza; kajti če sem še tako pijan in grešen, vendar sem del sveta, o tem se ne more dvomiti«.

Njegove duhovne oči so se odprle, in je videl iztegnjena ramena božje ljubezni, objemajoča izgubljeni svet, objemajoča tudi njega. Njegovo doslej tako trdo srce se je raztopilo, in vroče solze so mu naredile bele struge po umazanem obrazu. Hipoma je videl in razumel vse: kako ga je Bog ljubil, in ko je postava božja zahtevala Janezovo smrt, ker je bil vse zapovedi prelomil, dal je Bog svojega edino-rojenega Sina, da trpi vso kazen za Janeza in umrje namesto njega. Ubogi Janez je veroval in po veri sprejel Jezusa Kristusa za svojega Izveličarja. In tako je bil rešen. Kajti *»katerikoli so Jezusa sprejeli, tem je dal oblast, da postanejo sinovi božji, tem namreč, ki verujejo v ime njegovo«* (Jan. 1. 12.).

Janez je odhajal domov kot nov človek. Kajti sv. Duh pravi: *»Če je kdo v Kristusu (t. j. kdo je po veri združen z Njim), je novo stvarjenje; staro je prešlo, glej, postalo je novo vse«*. Šel je domov poln radosti in miru. Njegovo stanovanje je bila revna klet, tako siromašna, da je ne moremo popisati. Ko stopi v to siromašno stanico, kjer sta ga pričakovala njegova žena in sin, kliče že med vrati ženi: *»Zalka, čuj, jaz sem se izpreobrnil!«* Pa ona

in sin sta tako malo vedela, kaj je izpreobrnjenje, kolikor on do tega večera, zato sta oba mrmrala: »Pijan kako navadno!«

Za malo trenutkov ga žena opomni, da je čas iti spat. »Pa Zalko, čuj, jaz sem se izpreobrnil in zdaj moramo moliti, predno pojdemo spat!« »Dobro«, mislila sta si Zalka in sin, »to je pa vendar kaj novega«, in privolila sta, da ž njim poklekmeta, ako on hoče poskrbeti za molitev. In tako so vsi pokleknili. A zdaj je bil Janez v veliki zadregi. Nikoli poprej ni bil molil in tudi ni vedel, kako se moli. Toda njegovo srce je bilo polno veselja, katero je moralo priti na dan. Tu mu pride na misel, kako je izraževal svoje veselje, če je kdaj kako imel. Snel je torej svoj klobuk, vihtel ž njim nad glavo in vriskal: »Hurá Gospodu Jezusu!« In zopet zavihti s klobukom in kliče: »Hurá Gospodu Jezusu!« in potem še enkrat.

To je bila prva Janezova molitev, njegova prva zahvala Bogu. Res da kratka in nekam čudna, toda prišla je iz hvaležnega, vernega srca, in to je poglobitna stvar. Jezus je bil te molitve začetek, sreda in konec, in zavoljo Jezusa je bila gotovo pri prestolu božjem ljubeznivo sprejeta.

Hitro se je raztrosila novica, da se je »pijani ribar Janž« izpreobrnil. Ženske so se zbirale okrog njega po ulicah, nekatere da bi kupile rib, druge pa da bi videle, kaj in kako

je z Janžem, ker se je izpreobrnil. »Res se je neka čudna izprememba zgodila ž njim,« reče ena. »Kar več ni pijan,« opomni druga. »In ne kolne kakor poprej,« pristavi tretja. In Janezov obraz se je lesketal radosti, ko je prodajajoč ribe vsakemu pripovedoval: »Tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina«; ni mu bilo mogoče, da ne bi povedal, kar se je ž njim zgodilo. Mnogi so mislili: »Čakajmo in pazimo nanj, da vidimo, kako dolgo bo trajalo!« A kmalu so se prepričali in niso mogli več dvomiti, da je Janez nov človek.

Nekega dne mu je rekel njegov sin: »Ata, če ste se res za vse življenje izpreobrnili, bi bilo dobro, da dobimo boljše stanovanje.« Janez ni rekel tačas ničesar, ko pa je malo pozneje izvedel za hišo, ki bi se dala v najem, šel je h gospodarju in rekel: »Ali daste v najem to hišo v onih ulicah?« — »Seveda, kdo pa bi jo hotel?« — »Jaz bi jo hotel, gospod.« — »Ali vi? Ali mislite, da bi dal eno izmed svojih hiš *vam* v najem?« — »Gospod, vi me ne poznate, kdo da sem.« — »O, poznam vas prav dobro.« — »Pa jaz vendar mislim, da se motite.« — »Ne, nič se ne motim, vi ste pijani ribar Janž.« — »Ah, saj sem rekel, gospod, da se motite. Stari Janž je umrl. Jaz pa sem novi Janez, kajti tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdorkoli vanj veruje, ampak da ima večno življenje«; jaz sem veroval v

Kristusa in dobil to večno življenje. S tem vtakne svojo roko v žep, potegne iz njega nekoliko cekinov in reče: »Če se bojite, gospod, za najemnino, plačam vam naprej«. A to je bilo gospodarju že dovolj. Janezove besede in njegovo življenje sta se ujemala. Hišo je dobil in stanoval tu prav dolgo, pripovedujoč vsem sosedom, kake velike reči je Gospod storil njegovi duši.

*

*

*

Dragi bralec, tudi ti se moraš izpreobrniti, če hočeš priti v nebeško kraljestvo. Ako pa meniš, da nisi tako hud in propadel kakor »pijani ribar Janž«, in da ti torej ni treba izpreobrnjenja, ker lahko prideš v nebesa tak kakršen si, se nekoliko motiš.

Nisi sicer pijanec, niti tat, niti prešestnik; mogoče da si na zunaj pošten in pobožen človek, a vendar ne moreš tajiti, da si prelomil vsaj nekatere zapovedi božje. In »kdor bi izpolnjeval celo postavo, pregrešil pa se zoper eno zapoved, postal je vseh dolžan« (Jak. 2, 10). Sv. pismo pravi: »Ako pravimo, da nimamo greha, sami sebe slepimo« (I Jan. 1, 8). »Ne pravičnega med ljudmi na zemlji, ki bi delal dobro in ne grešil« (Prid. 7, 20). »Gospod je pogledal z nebes na sinove človeške, da vidi, je li kateri, ki je moder in ki išče Boga. A vsi so odstopili, vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, enega samega ne« (Ps. 14, 2. 3).

Greh pa ni malenkost, za katero ni treba se brigati. Greh je izpreobrnil v solzno dolino to zemljo, ki je bila v početku vrt božji, in še vedno povzročuje tisočere reve in nadloge vsemu človeštvu. A najžalostnejša posledica greha je, da loči človeka od Boga in ga izroča sovražnim oblastim: hudobnemu duhu, smrti in peklu. In Bog, četudi mu je človeka žal, ne more drugače, nego kaznovati greh; Njegova pravičnost in svetost to zahteva. Zato pričuje sv. pismo: »Preklet vsak, kdor ne ostane v vsem, kar je pisano v knjigi postave, da naj stori« (Gal. 3, 10). »Plačilo za greh je smrt« (Rimlj. 6, 23). »Duša, katera greši, umre.«

Kakor pa po svoji pravičnosti mora Bog kaznovati greh, tako tudi hoče po svoji milosti rešiti grešnika. »Brez prelitja krvi ne zgodi se odpuščenje«, rekla je božja pravica. In božji Sin je rekel: »Grem, da storim, o Bog, voljo tvojo!« (Hebr. 9, 22; 10, 5—10). Oče nebeški je iz neskončne ljubezni do nas prišel naše grehe svojemu Sinu in nanj naložil vso kazen za grehe naše. Jezus Kristus, božji Sin, pa je sam na telesu svojem nesel grehe naše na les (ali na križ) in tam za nas trpel, pravični za krivične, da nas pripelje Bogu kot ovčice, ki so se izgubile, pa so se zopet našle. »*Kri Jezusa Kristusa, Sina božjega, očiščuje nas slehernega greha*« (I Jan. 1, 7).

Zdaj pa kliče Gospod Jezus vsem ljudem: »*Približalo se je vam kraljestvo božje;*

spokorite se in verujte evangelij!« (Mark. 1. 15.) »Spokoriti se« pomeni: premeniti misel. Kakor si se dozda veselil v grehu in mu služil, kako ti tega zdaj bodi žal; pripoznaj, da so to bili prav tvoji grehi, ki so povzročili Jezusu toliko težav in bolečin; in kakor si se doslej smatral za boljšega od drugih, tako zdaj pripoznaj, da pred Bogom nisi ničesar vreden, samo le pogubljenja. A veruj tudi v Gospoda Jezusa Kristusa, da je za te umrl in s svojo smrtjo popolnoma zadostil božji pravičnosti in s svojo krvjo izbrisal vse tvoje grehe, tako da Bog zdaj ne gleda, kdo si ti, temveč kdo je Kristus, tudi se več ne spominja tvojih grehov, ampak le tega, kar je storil in trpel Kristus.

Pravo izpreobrnjenje zapopada to dvojje: spokorjenje ali premeno misli in vero v evangelij ali pravzaprav v Jezusa Kristusa, katerega nam oznanja sv. evangelij.

Stari Janez je mogel v srčni veri reči: »Jezus Kristus me je ljubil in dal samega sebe za me«. Tudi ti, ljubi bralec, dosežeš isto prepričanje, če boš veroval besedi božji, katera se ti zdaj oznanja, in postaneš tako srečen in vesel, kakor oni ribar. »*Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa, in zveličal se boš ti in hiša tvoja*« (Dej. 16, 31).

Jezusov pogovor z Nikodemom.

Bil je človek med farizeji, Nikodem po imenu, prvak Judov. Ta pride k Jezusu po noči in mu reče: »Rabi! vem, da si od Boga prišel kot učenik; kajti nihče ne more delati teh znamenj, katera ti delaš, če ni Bog z njim«. Jezus odgovori in mu reče: »Resnično, resnično ti pravim: Če se kdo na novo ne rodi, ne more videti kraljestva božjega«. Reče mu Nikodem: »Kako se more človek roditi, ko je star? Ali more drugič iti v telo matere svoje in se roditi?« Jezus odgovori: »Resnično, resnično ti pravim: Če se kdo ne rodi iz vode *) in (svetega) Duha, ne more iti v kraljestvo božje. Kar se je rodilo iz mesa, je meso; a kar se je rodilo iz Duha, je duh. Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam se je na novo roditi. Veter veje, kjer hoče, in glas njegov slišiš, pa ne veš, odkod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, kdor se je rodil iz Duha«. Nikodem odgovori in mu reče: »Kako more to biti?« Jezus odgovori in reče: »Ti si učenik Izraelov, in tega ne veš? — Kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora povišan biti Sin človekov, da se ne pogubi, kdorkoli veruje vanj, nego da ima večno življenje. Bog namreč ni poslal Sina svojega na svet, da bi svet sodil, nego da se svet izveliča po njem. Kdor veruje vanj, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ni veroval v ime edinorojenega Sina božjega«. (Jan. 3.)

*) Voda pomeni besedo božjo ali sv. evangelij, kateri ima tako čudno moč, da odličuje in izpreminja srce vsakega, ki ga v veri sprejema. Krstna voda sama ob sebi ne more nikogar očistiti grehov, niti na novo roditi.

 Berite Sv. pismo, ker se vam v njem kaže pot do večnega blaženstva.
 Izdajatelj te knjižice rad vsakomur oskrbi Sv. pismo.

Založil Ant. Chráska v Č. Budějovicah. — Natiskal A. Pokorný v Č. Budějovicah.